

A Fővárosi Ítéltábla a Trinn Ügyvédi Iroda (fél címe 3, ügyintéző ügyvéd: dr. Trinn Gábor) által képviselt dr. felperes neve (felperes címe) felperesnek - a dr. Ligeti György ügyvéd (fél címe 1) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű alperes és a Németh és Palatics Ügyvédi Iroda (fél címe 2., ügyintéző ügyvéd: dr. Palatics Edit) által képviselt II.rendű alperes neve „v.a.” (II.rendű alperes címe) II. rendű alperes ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. február 22. napján kelt 70.P.23.721/2016/11. számú ítélete ellen a felperes részéről 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezései folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és megállapítja, hogy az I. rendű alperes megsértette a felperes jóhírnevét a kiadásában megjelent ... című napilapban 2014. november 6-án megjelent „... beismerése kiborította a kormányt” című cikkben annak valótlan állításával, hogy a felperes, felperes neve is szerepel a hatos listán. Kötelezi az I. rendű alperest, hogy a megállapított jogsértés miatt a felperestől magánlevélben kérjen elnézést.

Ezt meghaladóan a per főtárgya tekintetében az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Az I. rendű alperes részére fizetendő perköltség összegét 70.000 (hetvenezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjra, 50.000 (ötvenezer) forint jogtanácsosi munkadíjra, valamint 9.205 (kilencezer-kétszázöt) forint tanúdíjra, míg a II. rendű alperesnek fizetendő perköltség összegét 112.500 (száztizenkettőezer-ötszáz) forint + áfa ügyvédi munkadíjra leszállítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. rendű alperes részére 35.000 (harmincezer) forint + áfa, míg a II. r. alperesnek 37.500 (harminchétezer-ötszáz) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Kötelezi a bíróság az I. rendű alperest, hogy fizessen meg 132.000 (százharminchétezer) forint, míg a felperest, hogy fizessen meg 638.000 (hatszázharminc-nyolcezer) forint együttes első- és másodfokú illetéket külön felhívásra a Magyar Államnak.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (NAV) ... Főosztályvezetője, 2014-ben is ezt a tisztséget töltötte be.

2014. októberében jelentek meg azok a nagy visszhangot kiváltó hírek, amelyek szerint az Amerikai Egyesült Államok korrupciós vádakra hivatkozva hat magyar állampolgárt eltiltott a területére történő beutazástól. Az érintettek személyére ..., a NAV elnöke kivételével nem derült fény. Ő 2014. november 5-én konkrét személyek megjelölése nélkül azt közölte nem csak maga, de a NAV vezetői

közül többen is érintettek az ügyben.

Az I. rendű alperes kiadásában megjelenő ... című napilap 2014. november 6-i számában arról írt, hogy ... beismerte ő az egyike a kitiltott személyeknek, de ettől a bejelentéstől nem változott a miniszterelnök azon véleménye, hogy a NAV elnökét nem menesztí. Beszámolt arról, hogy a miniszterelnök környezete hogyan vélekedik erről a döntésről és arról is, hogy nehezményezik ... azon állítását, hogy az érintettségét már korábban jelezte a kormánynak. Az emiatt kialakult kormányzati zavar jeleit részletezte, majd utolsó bekezdésében kormányhoz közeli, nem hivatalos forrásokra hivatkozva azon ismereteit osztotta meg az olvasókkal, hogy a listán más NAV vezetők is szerepelhetnek köztük megnevezve a felperest, mint az ellenőrzési osztály vezetőjét.

A lap 2014. november 8-i számában „Hírbe hozott vezetők is lehetnek a listán” címmel egy november 5-i demonstrációról számolt be, ami miatt az adóhivatal dolgozói hamarabb mehettek haza. Közölte, hogy az adóhatóság azért került a figyelem középpontjába, mert ... azt is elismerte, nem ő az egyetlen a NAV-nál, akit kitiltottak, ám neveket nem kívánt mondani. Ismét felelevenítette a lap ... bejelentését és a kitiltással érintett személyek körüli találgatásokat. Ezt követően az ezidáig megismerhető információk alapján vette számba a szóba jöhető személyeket. Ennek során említette a cikk ...t, aki egy másik NAV dolgozó mellett a hivatal szerinte problémás ügyeiről számolt be. Többek között arról, hogy a felperes és ..., a ... főigazgató is akadályozott meg adóhivatali ellenőrzést. Visszaült korábbi cikkére, megismételve, hogy többek között a felperes is szerepel értesülései alapján a listán, hozzátéve, hogy megkeresték az ügyben az adóhatóságot, de nem kaptak választ.

A II. rendű alperes által kiadott ... című napilap 2014. november 7-i számában „... kutyaszorítóba került a korrupciós botrány miatt” címmel, „Információnk szerint három illetékes miniszter és a miniszterelnök is tudott a NAV elnök ... személyes érintettségéről a beutazási tilalom ügyében - a Paks II. beruházás és a Déli Áramlat hozhatja a következő pofont” alcímmel közölt írást. Ebben arról számoltak be, hogy a beutazási engedélyek megvonásával kapcsolatosan ..., mint miniszterelnöki főtanácsadó azt javasolta szivárogtassanak ki az adóhatóság vezetését mentegető verziót az ügyről. Utalt arra, hogy ... elismerte, hogy több kollégájával rajta van a beutazási tilalommal érintetteket tartalmazó listán korrupció miatt. A cikk szerint ez a beismerés kínos a kormánynak különösen azért, mert azt kommunikálták, nekik ezt az államigazgatásból senki sem jelezte. Azt taglalta mi a háttere annak, hogy egy kormányközeli lap hozta nyilvánosságra a kitiltási ügyet, azt, hogy mennyiben lehet ennek köze ahhoz, hogy ... köreihez tartozik, akivel ...nak feszültté vált a kapcsolata. Keretes írásként „... még a tulajdonától is megválnak” címmel a cikkhez kapcsolódóan közölték, hogy egyes sajtóértesülések szerint többek között a felperes is a nem kívánatos személyek listáján szerepel, hogy a megnevezettek közül néhányan milyen érvekkel cáfolják ezen információkat. Egy másik keretes írás pedig 2014. október 6-tól kezdődően, időrendi sorrendbe foglalta össze az eseményeket megjegyezve, hogy ... nem árulta el érintett munkatársai nevét.

A II. rendű alperes üzemeltetésében megjelenő ... Online internetes sajtótermék 2014. november 20-án „Olajon csúszott el az adóhivatal” címmel egy étolaj gyártó cég ügyét ismertette, amelyben az adóhivatal vezetőit érintő korrupció gyanú támadt azzal, hogy ráadásul a NAV vezetője nem adja ki, az adóhivatal mely vezetői érintettek a kitiltási ügyben. A cikk a korrupció gyanúját alátámasztó érveket sorakoztatott fel egy konkrét ügy kapcsán, amellyel összefüggésben ... azon álláspontját közölte, miszerint felvethető, hogy az adóhatóság nem látja el a feladatát, mert az adóhatósági vezetőknek fel kellett volna lépniük a korrupció ellen, de mulasztottak vagy az érintett vezetők „...érdekszövetségben az áfacsalókkal kifejezetten akadályozták a súlyos bűncselekmények kivizsgálást.” Mindezek alapján kritizálta a NAV azon érvelését, ami szerint nem közérdekű adat a

kitiltással érintett személyek neve. Egy másik internetes portál értesüléseit közli a listán szereplők nevét illetően, megnevezve többek között a felperest is, mint olyat, aki ezen a listán szerepel.

A felperes módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az I. rendű alperes megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát és becsületét azzal, hogy a ... 2014. november 6-án és a 2014. november 8-án megjelent újságcikkben valótlanul állította, hogy a felperes szerepel az Egyesült Államokba való beutazási tilalommal érintett személyek között, azaz az úgynevezett kitiltási listán. Ugyancsak jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát és becsületét sértette azzal, hogy a ... 2014. november 8-i számában a „Hírbe hozott vezetők is lehetnek a listán” című újságcikkben valótlanul állította, hogy a felperes az adóhatóságnál ellenőrzéseket akadályozott meg.

A II. rendű alperessel szemben annak megállapítását kérte, hogy a II. rendű alperes megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát és becsületét azzal, hogy a ... 2014. november 7-i számában, illetve a ... Online 2014. november 20-án közzétett cikkekben valótlanul állította, hogy a felperes szerepel az Egyesült Államokba való beutazási tilalommal érintett személyek között, azaz az úgynevezett kitiltási listán. Ez utóbbi írásban azzal is, hogy azt közölte valótlanul, hogy a felperes érdekszövetségben az áfacsalókkal akadályozta súlyos bűncselekmények kivizsgálását.

Kérte, hogy a bíróság az alpereseket a további jogsértéstől tiltsa el. Kötelezze őket megfelelő elégtétel adására a keresetlevélben írt közlemény ..., illetve ... napilapok címlapján történő közzétételével. Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze az I. rendű alperest 2.000.000 forint, a II. rendű alperest pedig 1.500.000 forint sérelemdíj megfizetésére.

A Fővárosi Törvényszék a 70.P.25.896/2014/11. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.21.361/2015/5/II. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét a bizonyítási eljárás szélesebb körű kiegészítésének szükségessége miatt hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Indokolása szerint, meggyőződése alapján nem értékelhetők véleménynyilvánításként azon alperesi cikkrészletek, amelyek a felperes beutazási tilalommal kapcsolatos érintettségére vonatkoztak. Az erre vonatkozó közlések tényállítások, amelyek körében bizonyítás szükséges. Az I. rendű alperes felajánlott bizonyítási indítványa alapján szükséges az Egyesült Államok budapesti nagykövetségének megkeresése és ... tanúkénti kihallgatása. A felperes által sérelmezett, az eljárások akadályozásával kapcsolatos közlések kapcsán azt rögzítette, hogy ebben a körben nem szükséges további bizonyítás lefolytatása, azonban indokolt valamennyi közlés egységes megítélése, így részítélet meghozatalára nem látott lehetőséget.

A megismételt eljárás során az elsőfokú bíróság a másodfokú bíróság által előírt kötelezettségnek eleget tett, a nagykövetséget megkereste, ...t tanúként kihallgatta. Ezt követően 2017. február 22-én kelt ítéletével a keresetet ismételten elutasította.

Rögzítette, hogy a felperes a sérelmezett négy újságcikkben ténylegesen két közlés vonatkozásában kérte a jogsértés megállapítását.

Azon közlés esetében, amiben az alperesek valótlanul állították, hogy a felperes szerepel az Egyesült Államok által összeállított, beutazási tilalommal érintett személyek listáján azt állapította meg, hogy ezen tény valóságát az alperesek nem tudták bizonyítani. A bíróság által megkeresett Amerikai Egyesült Államok a kitiltási listával kapcsolatos információ kérésre nem válaszolt, szuverén külföldi állam pedig önkéntes teljesítés hiányában a válaszadásra semmilyen eszközzel nem szorítható rá. ... tanú a 2017. február 22-én tartott tárgyaláson pedig nem erősítette meg, hogy a felperes is szerepelne azon személyek között, akiknek az Egyesült Államokba való belépését

megtiltották.

Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 252. § (4) bekezdése alapján a másodfokú végzésben szereplő utasításoknak megfelelő bizonyítást köteles volt lefolytatni, a másodfokú bíróság jogi álláspontja azonban az elsőfokú bíróságot nem köti. A Kúria 1/2014. (VI. 30.) PK véleményének 4. pontja szerint a megismételt eljárásban nem eljárási szabálysértés, ha az elsőfokú bíróság az előírt eljárási cselekmények hiánytalan foganatosítását követően nem a hatályon kívül helyező végzésben kifejtett jogi álláspontot fogadja el, vagy nem az ott írt jogkövetkezményt alkalmazza. Mindennek alapján a per adatainak ismételt áttekintése után az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban is arra a jogi következtetésre jutott, hogy a kitiltási listával kapcsolatos állítások a cikkekben nem tényállításként, hanem véleménynyilvánításként jelennek meg.

Egyetértett a másodfokú végzés azon megállapításával, hogy önmagában valamely kifejezés kérdő vagy feltételes módban való megfogalmazása még nem zárja ki, annak tényállításkénti minősítését. Jelen esetben azonban a PK 12. számú állásfoglalás alapján a sérelmezett közléseket a teljes szöveg kontextusában vizsgálva azt állapította meg, hogy nem tényállítások történtek. A felek által sem volt vitatott az a köztudomásúnak tekinthető tény, hogy a közvélemény előtt ismertté vált a lista létezése, az, hogy azon az adóhivatal vezetője szerepel, az is, hogy több munkatársa is érintett, akiknek a személyét azonban nem lehetett megismerni.

Az I. rendű alperes által kiadott ... 2014. november 6-án megjelent cikkéből az átlagolvasó számára egyértelmű, hogy a listán való szereplés, csak egy személy tekintetében bizonyos, mégpedig ... kapcsán, a listán szereplő többi személy viszont az újság találgatásaként jelent meg. A felperessel és a többi megnevezett személlyel kapcsolatos állítás feltételes módban van, és a cikk ezen bekezdése bevezető mondatában hangsúlyozza, hogy kormányhoz közeli „források”, „nem hivatalosan” tájékoztatták az újságot, amely kifejezések egyértelműen arra utalnak, hogy ezen információ nem biztos, majd ezután is feltételes módot használ az újságíró, így jelezve, hogy pusztán feltételezésről, következtetésről van szó.

A 2014. november 8-án megjelent újságcikk címe - „Hírbe hozott vezetők is lehetnek a listán” - és a cikk tartalma együttesen egyértelművé teszi, hogy a listával kapcsolatos találgatásoknak adott hangot. Erre utal, hogy ... beismerését követően úgy fogalmazott, hogy első körben ... neve „merült fel,” ami kifejezi, hogy nem biztos tényállításról van szó. Vele kapcsolatban utalt arra a cikk, hogy az ő neve ... által tartott sajtótájékoztató kapcsán lett ismert, aki az elnökhelyettes mellett még a kiemelt adózói főigazgatót, illetve a felperest, az ellenőrzési osztályvezetőt nevezte meg olyanként, akik szerinte személyesen akadályozták meg ellenőrzéseket. Az utolsó bekezdésben pedig ezután szintén csak kormányközeli forrásokból származó értesüléseket közölt a felperest is érintően, illetőleg következtetéseket ami a megnevezett személyek érintettségét támaszthatja alá.

A II. rendű alperes kiadásában megjelenő ... 2014. november 7-én megjelent nagy terjedelmű cikkével kapcsolatosan azt állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes mindössze az ezen cikkhez kapcsolódó rövid keretes írást sérelmezi. Ugyanakkor a szerkesztési módból egyértelmű, hogy ezen keretes írás a teljes újságcikkhez kapcsolódik, annak egyik témáját részletezi, ezért a Kúria PK 12. számú állásfoglalásra figyelemmel, azt nem lehet a teljes, hosszú cikk kontextusából kiragadva értelmezni. Lényege azonban elsősorban arra keresi a választ, hogy mi az oka annak, hogy a kormányközeli ... hozta nyilvánosságra először az ügyet. A felperest kizárólag a cikkhez tartozó keretes írás említette, amelyben az újságíró azokat vette számba, akik a kitiltási listán szerepelnek. A keretes részben a szöveg önmagában nem utalt találgatásra vagy feltételezésre, hanem kijelentő módban, tényként közölte azt, hogy ... mellett többek között a felperes is szerepel a

kitiltottak listáján. Ugyanakkor a teljes cikk összességében beszámol arról a tényről, hogy a NAV ..., ... az általa adott interjúban elismerte, hogy szerepel a listán, és azt is, hogy vele együtt több, meg nem nevezett NAV vezető is, ezen felül utalt arra, hogy a kormány nem tett lépéseket az adóhivatal feddhetetlenségének igazolása érdekében. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a teljes cikkből összességében - figyelembe véve a fent kifejtett társadalmi kontextust is - az következik, hogy bár az újságíró ezen írásban nem fogalmazott feltételes módon a cikk azon részében, ahol a felperest nevesítette, ugyanakkor összességében mégiscsak egyértelmű az olvasók számára, hogy egy név az, amely a sajtó számára biztosan rendelkezésre állt, ez pedig ...é. Minden más, a kitiltási listán szereplő személyekre vonatkozó információ ilyen módon csak újságírói következtetésként jelenhet meg a cikkben.

A II. rendű alperes üzemeltetésében megjelenő ... Online 2014. november 20-i számában közzétett cikk összességében megint csak egyértelművé teszi az olvasó számára, hogy ...n kívül a kitiltottak listáján szereplő egyéb személyek neve bizonyosan nem ismert. Kifejezetten hangsúlyozza, hogy ezt a NAV újságírói kérdésre sem közölte. A cikkben szereplő megfogalmazási mód, illetve a teljes cikk kontextusa itt is egyértelművé teszi az átlagolvasó számára, hogy nem biztos tudásról, hanem feltételezésről, valószínűsítésről van szó.

A feltételezés kapcsán az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az a véleménynyilvánítással esik egy megítélés alá. E körben utalt az Alaptörvény IX. cikkre, az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26.) AB határozatban kifejtettükre. Azt vizsgálta ezt követően, hogy a felperes köteles-e eltérni, hogy vele kapcsolatban ilyen találgatások napvilágot lássanak. Megállapítása szerint, nem önkényesen vagy kirívóan okszerűtlenül került sor a felperes megnevezésére az újságcikkekben, lévén hogy a felperes magas rangú NAV vezető, akit korábban egy, már eltávolított NAV-os alkalmazott megnevezett, mint visszaélésekben érintett személyt. Ezen adatok megalapozzák a sajtó számára rendelkezésre álló adatok alapján azt az okszerű következtetést, hogy a felperes is érintett lehet a kitiltási botrányban. Ezen túlmenően a felperes a Nemzeti Adó- és Vámhivatallal kapcsolatos ügyek vonatkozásában közszereplőnek minősül. Közszereplő nem pusztán olyan személy lehet, aki a médiában megjeleníti magát, és a közszereplés igényével lép fel, hanem olyan személy is, aki valamilyen jelentős közhatalmat gyakorol, tekintettel arra, hogy a jelentős közhatalmat gyakorló személyek tevékenységének bírálhatóságához kiemelt közérdek fűződik.

Az Alkotmánybíróság 13/2014. (IV. 18.) AB határozatban rögzítettek alapján azt is megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a kitiltási botrány közügy, ami indokolja, hogy a sajtó azzal foglalkozzon. Az azzal összefüggésben hiteles tudomással rendelkező szervek nyilatkozatának hiányában nincs elzárva attól, hogy találgatásokba bocsátkozzon.

Az I. rendű alperes kiadásában megjelenő ... 2014. november 8-i számában és a II. rendű alperes online kiadásában 2014. november 20-án megjelent cikkekben sérelmezett, a felperesi munkavégzéssel kapcsolatos közlés tekintetében fenntartotta a korábbi - az ítéletábra által érdemben nem kifogásolt - álláspontját az elsőfokú bíróság, azt véleménynek tekintette, az Alkotmánybíróság 13/2014. (IV. 18.) AB határozatára tekintettel alkalmazott bizonyíthatósági teszt figyelembe vételével. Azt állapította meg, hogy az alkalmazott kifejezések olyan konkrét információt, amelyek valóságát objektív eszközzel igazolni lehetne nem tartalmaznak. A vélemény ténybeli alapjának igazolására lefolytatott bizonyítás alapján azt állapította meg, hogy a perben kihallgatott tanúk vallomása az alapul fekvő tényeket megerősítették, azok megítélése azonban eltérő volt. Rögzítette, hogy a tényekkel alátámasztott eljárásban a felperes által tanúsított magatartás helyes vagy helytelen voltának megítélése olyan szakmai, illetve politikai kérdés, melynek eldöntése nem tartozik a bíróság kompetenciájába. Kizárólag azt vizsgálta, a felperes magatartásának a cikkben szereplő negatív megítélése olyan mértékben kirívóan okszerűtlen és sértő következtetés-e, ami jogsérelmet okoz. Úgy foglalt állást, hogy a perbeli, rá nézve negatív megítélésű értékeléseket, munkájával

összefüggésben közszereplőként tűrni köteles.

A sérelmezett közlés alapjául szolgáló eseménysorral kapcsolatosan utóbb született, a nyomozást részben megszüntető határozatot és a felperes részére 2015. szeptember 1-jén kiállításra került, az Egyesült Államokba való beutazásra jogosító vízumot az elsőfokú bíróság nem tette ítélezése alapjává, mert azok a cikkek keletkezésének időpontjában nem voltak figyelembe vehetők. Ezen túlmenően egyik cikk sem állította, hogy a felperes bűncselekményt követett el.

A perköltség összegének megállapításakor a 32/2003. (VIII. 22) IM rendelet 3. § alapján megállapított ügyvédi munkadíjon felül figyelembe vette az I. rendű alperes által előlegezett tanúdíjat, valamint a hatályon kívül helyezés folytán felmerült feljegyzett illetéket és megállapított ügyvédi munkadíjat is.

Az ítélet ellen előterjesztett fellebbezésében a felperes elsődlegesen azt kérte, hogy a másodfokú bíróság változtassa meg az elsőfokú ítéletet, mint jogszabálysértőt, adjon helyt a felperesi keresetnek, az alpereseket marasztalja a perköltségekben.

Kifogásolta, hogy bár a Fővárosi Ítéltábla kifejtette, hogy a felperes által sérelmezett, a felperes „kitiltására” vonatkozó állítások egyértelműen tényállításoknak minősülnek, ennek ellenére a megismételt eljárásban a Fővárosi Törvényszék újfent azt állapította meg az ítéletében, hogy azok jogilag véleménynek minősülnek.

Fenntartotta azt az első fokon is kifejtett érvelését, hogy az alperesi cikkekben a kitiltásával kapcsolatban megfogalmazottak de iure tényállításnak minősülnek. Valamely nyelvi közlés jogi minősítése ugyanis nem attól függően tényállítás vagy vélemény, hogy a közlő milyen grammatikai formában fogalmazza meg közlését, hanem attól, hogy az adott közlés az objektív valóság egy mozzanatát állítja-e, avagy az objektív valóságról alkot-e értékítéletet. Egy találgatásnak, feltételezésnek is csak akkor és annyiban van értelme, amennyiben az - legalább potenciálisan - megfelelhet a valóságnak, tehát valamely találgatás nyilván nem lehet vélemény.

Ha az állításokat az alperesek téves, nem kellően ellenőrzött, nem hiteles forrás alapján, esetleg más médiumra hivatkozással teszik, attól még a tényállítás tényállítás marad, legfeljebb az jogilag valótlan tény híresztelésének minősül.

A kifogásolt megfogalmazások jogi minősítése teljesen független a cikkek közéleti kontextusától, a cikkek szerzőinek publicisztikai szándékától, a cikkek egyéb kijelentéseitől, a cikkekben egyéb helyen esetlegesen megjelenő véleményektől. A cikkek ugyanis mindezekről függetlenül, azokra való tekintettel és tekintet nélkül egyaránt azt állították tényként, hogy a felperes ki van tiltva az Egyesült Államokból.

A megismételt eljárásban sem bizonyosodott be, hogy a felperes bármikor is el lett volna tiltva az Egyesült Államokba való beutazás lehetőségétől, az meg pláne nem, hogy mindezt korrupció miatt került volna sor, ezért a kifogásolt tényállítások, híresztelések valótlanok.

Jogilag helytelen az ítélet azon megállapítása is, miszerint a felperes közszereplőnek minősülne. Téves, hogy a felperes maga közhatalmat gyakorolt volna, mert közigazgatási határozat meghozatalára, kiadmányozására hatásköre, illetékessége nem volt, továbbá az adóhatóság képviselőjére sosem volt jogosult, az adóhatóság nevében sosem nyilatkozott, a közéletben sem köztisztviselői minőségében, sem egyébként nem vett részt.

A fentiekkel analóg módon a felperes által kifogásolt azon alperesi állítások, melyek szerint „hatósági eljárásokat akadályozott volna,” „vizsgálatokat állított volna le,” szintén tényállításoknak minősülnek. A feladata ugyanis a NAV belső szakmai egységes gyakorlatának kialakítása volt. Az ítélet nem a releváns tényállást, azaz a cikkeket elemzi, hanem a tanúk ezzel kapcsolatos vallomását. Az a körülmény azonban, hogy a tanúk a szóban forgó eseményekkel kapcsolatban egymással szakmai vitába bonyolódnak, közömbös ahhoz képest, hogy a cikkek e tekintetben nem szakmai

vitákról írtak, amiben a felperes így vagy úgy részt vett volna, hanem arról a tényről, hogy a felperes eljárásokat, vizsgálatokat állított le, akadályozott meg, sőt az egyik cikk szerint „érdekszövetségben az áfacsalókkal.” Ráadásul több ügyet említenek, amivel ténylegesen egy minősített bűncselekmény elkövetésével vádolták meg.

Arra a nem várt esetre, ha a másodfokú bíróság szerint a szóban forgó kijelentések mégis véleménynek minősülnének, fenntartotta azon álláspontját, miszerint azok még véleményként is jogellenesek, hiszen egy vezető beosztású köztisztviselővel szemben fogalmazza meg a korrupció, a részrehajlás, a vezetői hatalommal való visszaélés, a szakmaiatlanság vádját, gyanúját, ráadásul úgy, hogy az illető lehetőséget sem kapott álláspontja kifejtésére.

Az alperesek az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték.

Az I. rendű alperes fellebbezési kérelmében azt emelte ki, hogy az elsőfokú bíróság a PK 12. számú állásfoglalásban rögzítetteket megfelelően alkalmazva értékelte a sérelmezett közléseket véleményeknek, a rendelkezésre álló tényekből levont okszerű következtetésnek. A felperes közpénzekkel kapcsolatos döntéshozói pozícióban dolgozott és dolgozik jelenleg is, ami a cikkekkkel érintett ügyekben közszereplői minőségét egyértelműen megalapozza. Álláspontja szerint annak, hogy egy vagy több esetben merült fel vizsgálatok lefolytatásának akadályozása lényegtelen az ügy elbírálása szempontjából.

A II. rendű alperes az elsőfokú eljárásban előterjesztett védekezését fenntartotta. Abból azt hangsúlyozta, hogy a felperes munkakörét tekintve közfeladatot lát el, ezzel szorosan összefüggésben a személyét érintő véleménynyilvánítást, kritikákat tűrni köteles.

A felperes fellebbezése kisebb részben alapos.

A másodfokú bíróság elsősorban az alábbiakra kíván rámutatni. Az Alaptörvény I. cikk (2) bekezdése szerint Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait. A (3) cikk szerint az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

A II. cikk szerint az emberi méltóság sérthetetlen.

A VI. cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák.

A IX. cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához. A (2) bekezdés szerint Magyarország elismeri és védi a sajtó szabadságát és sokszínűségét, biztosítja a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatás feltételeit. A (4) bekezdés szerint a véleménynyilvánítás szabadságának gyakorlása nem irányulhat mások emberi méltóságának megsértésére.

Az emberi méltósághoz való jog azt jelenti, hogy van az egyén autonómiájának, önrendelkezésének egy olyan, mindenki más rendelkezése alól kivont magja, amelynél fogva - a klasszikus megfogalmazás szerint - az ember alany marad, s nem válhat eszközzé vagy tárggyá. Emberi méltósága és élete mindenkinek érinthetetlen [64/1991. (XII. 17.) AB határozat]. Az emberi méltóság olyan szubszidiárius alapjog, amelyet mind az Alkotmánybíróság, mind a bíróságok minden esetben felhívhatnak az egyén autonómiájának védelmére, ha az adott tényállásra a konkrét, nevesített alapjogok egyike sem alkalmazható [8/1990. (IV. 23.) AB határozat].

Az emberi méltóság magába foglalja a Polgári Törvénykönyvben szabályozott személyiségi jogokat,

mint anyajog, így a jóhírnévhez és becsülethez fűződő jogokat is. Ebből az is következik, hogy míg az emberi méltósághoz fűződő jog az emberi státusz jogi meghatározójaként korlátozhatatlan, a belőle származó személyiségi jogok nem.

A véleménynyilvánítás szabadsága azt jelenti, hogy bárki gondolatainak, meggyőződésének megfelelően véleményt formálhat a külvilág történéseiről, és annak megfelelő keretek között hangot is adhat. Külön is nevesített formája a sajtó szabadsága. A sajtó ugyanis a közérdeklődés kielégítésének és a közvélemény alakításának jelentős eszköze, amelynek a társadalmi nyilvánosság révén kiemelkedő a szerepe a demokratikus közvélemény alakításában, a társadalmi ellenőrzés megvalósításában.

Ugyanakkor sem a sajtószabadság, sem a véleménynyilvánítás szabadsága nem korlátozhatatlan alapjog. A korlátozásra valamely más érték, alapjog érdekében kerülhet sor, ilyen érték vagy érdek lehet más vagy mások emberi méltósága vagy a polgári jogban a személyiségvédelem eszközrendszere.

Mindebből következik, hogy a sajtóban megjelenő közlések esetében gyakorta szükséges egymással konkuráló alapjogok megmérése. Jól tükrözi ezt az, hogy az Alkotmánybírósági döntések jó része foglalkozott ezzel a kérdéssel.

Ezek a határozatok rögzítették többek között, hogy a véleményszabadság kommunikációs „anyajognak” tekinthető, az csak minimális mértékben korlátozható [30/1992. (V. 26.)].

A 36/1994. (VI. 24.) AB határozat az amely az ún. New York Times v. Sullivan ügyben kialakított mércét alapul véve a legtágabban vonta meg a vélemények szabad kifejtésének határait. Azt rögzítette, hogy „[ö]nmagában valamely tény közlése is véleménynek minősülhet, hiszen magának a közlésnek a körülményei is tükrözhetnek véleményt, azaz a véleménynyilvánítás alkotmányos alapjoga nem korlátozódik csupán az értékítéletekre. A társadalom békéjének, demokratikus fejlődésének védelme nem igényli a büntetőjogi beavatkozást a hatóságok, hivatalos személyek tevékenységének, működésének olyan kritikájával, negatív megítélésével szemben sem, amely becsületsértő, gyalázkodó kijelentések, magatartások formájában nyilvánul meg.” Nem tartotta védendőnek a becsületsértésre alkalmas valótlán tények közlését akkor, ha a nyilatkozó személy kifejezetten tudatában van a közlés valótlanságának vagy ha foglalkozása, hivatása gyakorlásának szabályai szerint elvárható tőle a tények valóságtartalmának vizsgálata, de a véleménynyilvánítási alapjog felelős gyakorlásából adódó gondosságot elmulasztotta. Nem terjedhet ki továbbá a véleménynyilvánítás szabadsága a tények meghamisítására sem. Rögzítette azt is, hogy a véleménynyilvánítás joga nem csak nagymértékű szabadságot enged, az felelősséggel, a valótlán tények közlésének elkerülése érdekében bizonyos kötelezettségekkel jár a közvélemény alakításában hivatásszerűen résztvevő személyek, így a sajtó számára is.

Utóbb hozott határozataival - a figyelemmel az Alaptörvény IX. cikkére is - ezen, a mércén finomított. Az Alaptörvény IX. cikk (4) bekezdésének 2013. április 1. napjától hatályos rendelkezésén alapul a Ptk. 2:44. §, melynek alkotmánybírósági felülvizsgálata (utólagos normakontroll) nyomán született 7/2014. (III. 1.), majd egy egyedi ügyben előterjesztett alkotmányjogi panasz elbírálása során hozott 13/2014 (IV. 18.) AB határozat, mely szerint a véleményszabadság nem nyújt védelmet az öncélú, a közügyek vitatásának körén kívül eső, így a magán-, vagy családi élettel kapcsolatos közlésekkel szemben. A tűréshatár magasabb foka a közügyek vitatásával összefüggő közlések esetében vehető figyelembe, tehát a hangsúly nem elsősorban az érintett státuszához kötődik. Mindazon által az ezen vita során elhangzó, megjelenő közlések tartalmát továbbra is a 36/1994. (VI. 24.) AB határozatban lefektetett elvek szerint szükséges vizsgálni.

A perbeli esetben az minden kétséget kizáró módon - a felperes által sem vitatottan - megállapítható, hogy a cikkekkel érintett téma olyan közügy volt, amellyel összefüggésben a véleményalkotás szabadsága a legszélesebb körben kell, hogy érvényesüljön. Ezen közügy megvitatása során az abban érintett személyek személyiségi jogai mindaddig korlátozhatók, amíg azok nem jelentik az emberi méltóság sérelmét.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú ítéletben felhívott jogszabályi rendelkezések alkalmazhatóságával, túlnyomó részben az elsőfokú bíróság által az azokból levont következtetésekkel is. Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság a korábbi ítéletet hatályon kívül helyező végzést illetően, eljárási szabálysértést ennek során nem követett el.

Érdemben az elsőfokú bíróság helyesen, a PK 12. számú állásfoglalás alapján, a teljes szöveggörnyezetet figyelembe véve bírálta el a felperes által sérelmezett közléseket, ennek nyomán nagyobb részben helyes következtetésre jutott. Nem helytálló ugyanis a felperes fellebbezésben is kifejtett álláspontja, ami szerint a kifogásolt megfogalmazások jogi minősítése független a cikkek egyéb kijelentéseitől. Éppen a szöveg szűkebb és tágabb értelmezése alapján dönthető ugyanis el, hogy egy adott közlés mennyiben tekinthető tényállításnak, tényekből levont következtetésnek vagy értékítéletnek. Az azonban nem vitatható, hogy a keresettel érintett közléseket elsősorban az adott cikk vonatkozásában kell vizsgálni, az egyéb közéleti kontextus csak másodlagos, figyelemmel arra, hogy az még csak megközelíthetően sem ítéltető meg, hogy egy olvasó az adott közügyet érintően milyen egyéb, a cikkben nem érintett, nem közölt információval rendelkezik. Az elsőfokú bíróság ítéletében a kelleténél nagyobb hangsúlyt kapott a csak vélelmezhető, a kitiltási ügyre vonatkozó „köztudat.” Éppen ezért a másodfokú bíróság alapvetően a keresettel érintett cikkekre fókuszálva találta úgy, hogy az I. rendű alperes kiadásában, a ... 2014. november 6-án megjelent számában közreadott „... beismerése kiborította a kormányt” című cikkel kapcsolatos felperesi kereset részben alapos.

Ezen írás lényegi mondanivalója az, hogy hogyan reagált a kormány, annak tagjai ... bejelentésre, ami szerint ő maga szerepel az Egyesült Államokba való beutazástól eltiltott személyek között. A cikk utolsó bekezdése ... bejelentésétől függetlenül tartalmazza azt, hogy nem hivatalos kormányzati forrásokból származik az az információ, hogy másokkal együtt a felperes is szerepelhet a kitiltott személyek neveit tartalmazó listán. Ez a közlemény a cikk lényegi részével nincs összhangban, ténytartalmát tekintve alap nélkül hozza a felperest összefüggésbe a kitiltási üggyel. Az alperes, bár a kellő információ birtokában volt nem említette meg, hogy ... azt is elismerte, hogy más NAV-vezetők is érintettek, azt sem, hogy milyen esetleges korábban már napvilágot látott, vagy egyéb információk képezik közlése alapját, mindössze nem hivatalos kormányzati forrásokat említ. Ebben a kontextusban a megfogalmazás nyelvtani módjától függetlenül állításként értelmezhető az alperesi közlés, melynek valósága a peres eljárás során nem bizonyosodott be.

Ezzel szemben a perrel érintett többi írásból önmagából kiderülnek azok a ténybeli alapok, amelyekre alapították a szerzők a felperes személyét érintő feltételezésüket.

Az I. rendű alperesi lapban november 8-án „Hírbe hozott vezetők is lehetnek a listán” címmel megjelent írásból egyértelműen következtethető, hogy az alaphírral - a NAV épületének állítólagos kiürítése - érintett Hivatal azért került a figyelem középpontjába, mert nem csak annak elnöke, hanem ... közlése szerint más vezetők is vannak a kitiltási listán, akiknek a nevét nem kívánja felfedni. Ez az információ a kiindulási alapja a cikk következő részének, amelyben ismertetésre kerül, hogy a felperest is megemlítette egy korábban (2014. márciusában) nyilatkozó NAV alkalmazott, mint olyan vezető, aki szerinte ellenőrzéseket akadályozott meg. Rövid leírást

tartalmaz a cikk egy olyan üggyről, ami ugyancsak korábban sajtónyilvánosságot kapott és amely szerint vizsgálatot állított le egy másik vezető. Ezt követően közli korábbi írására hivatkozva az alperes, hogy a felperes is szerepel a listán azzal a közléssel egyidejűleg, hogy az adóhatóság nem válaszolt az üggyel érintett vezetőkre vonatkozó újságírói kérdésre. Ebben a cikkben tehát fellelhetők azok az információk, tények, amelyek alapján fogalmazta meg állítását az alperes a felperessel kapcsolatosan. Ebben az esetben tehát - ugyancsak nyelvtani jellegétől függetlenül - a perben sérelmezett közlés a tényekből levont következtetésnek minősül, melynek során az alperest ezen alapul fekvő tények megalapozottsága tekintetében terhelte bizonyítási kötelezettség. Ezen kötelezettségének pedig - az elsőfokú bíróság által helyesen figyelembe vett bizonyítékok alapján - eleget tett. Valóban már 2014. márciusában megnevezte egy sajtótájékoztatón ... a felperest, mint olyan vezető, aki szerinte vizsgálatokat állított le. Ezen állítás nem tekinthető légből kapottnak, amit a perben kihallgatott tanúk vallomása és az is megerősít, hogy az ügyben nyomozás is folyt, a felperes az írás miatt a sajtószervvel szemben nem lépett fel. Egy ilyen magatartás korrupció gyanúját vetheti fel, ami az Egyesült Államok lépésének alapvető és köztudomású indoka volt. Mindezen tudomás és közölt információ alapján az alperes jogszerűen juthatott arra a megállapításra, hogy a felperes is érintett. Az ezzel kapcsolatos feltevéseinek közlési jogát megerősíti az is, hogy a NAV az ügyre vonatkozó kérdésekre nem válaszolt. Mindezekből az olvasó számára teljes kép bontakozik ki, abból egyértelmű, hogy a felperes személye bizonyítatlan, meg nem erősített állítás, amelyre okszerű következtetés útján jutott az alperes.

Ezen cikknek a vizsgálatok leállításával kapcsolatosan sérelmezett közlésére vonatkozó elsőfokú bírósági döntéssel a másodfokú bíróság egyetértett. Azt, a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményét értékelő részletes elemzésére is tekintettel, indokaival együtt a másodfokú bíróság is osztotta, mindössze visszautal a fent e körben kifejtettekre.

A II. rendű alperesi napilapban november 7-én megjelent írást az elsőfokú bíróság helyesen értelmezte. A felperes által sérelmezett közlést nem lehet a két teljes oldalt elfoglaló írásból kiragadva, önállóan értelmezni. A lap ezen része kizárólag a kitiltási üggyel foglalkozik, végig véve az ügyre vonatkozó és 2014. október 6. óta nyilvánosságra került részleteket hangsúlyozva, hogy a személyeket érintő információval rendelkező szervek nem hajlandóak e körben megnyilatkozni. A keresettel érintett közlést tartalmazó keretes írás az ügy kormányra gyakorolt hatását taglaló főcikk középső részébe ágyazva található, azt mintegy keretbe foglalja a kronológia és a cikk. Ez a keretes írás azon személyeket nevezi meg, köztük a felperest is, akik a rendelkezésre álló információk alapján rajta lehetnek a listán, olyanokat is megemlítve, akik ezen feltételezéssel szemben kifejezetten tiltakozásukat fejezték ki. Mindebből a felperesre vonatkozó valótlán tényállítás nem következik.

A II. rendű alperes online oldalán november 20. napján közzétett cikk továbbra is abból a bizonytalanságból táplálkozik, amit az okoz, hogy a kitiltással érintettek neveit nem hozzák nyilvánosságra. Ezen döntés helytelenségére igyekszik rámutatni ... érveire támaszkodva. Ebben a relációban nevezi meg a ... étolajat gyártó cég ügyét, amellyel kapcsolatosan veti fel a NAV vezetők felelősségét úgy értékelve, hogy vagy nem látják el a feladatukat, vagy valamilyen, az áfacsalókkal létrejött érdekszövetség miatt akadályozzák bűncselekmények kivizsgálását. A nyilatkozó jogász véleményeként közli, hogy az adóhatóság azon érvelése, hogy a nevek nem közérdekű adatok téves, mert tőlük az Egyesült Államok, mint adóhatósági vezetőktől, korrupció miatt tagadta meg a beutazást. E körben ahu információira hivatkozva közöl neveket, így a felperesét is azzal, hogy vélhetően ők vannak a listán függetlenül attól, hogy az adóhatóság továbbra sem válaszol az erre vonatkozó kérdésekre. Helyesen ítélte meg úgy az elsőfokú bíróság, hogy az alperes ezen írásában sem állította tényként, hogy a felperes érintett. Világos okfejtéssel jutott mindössze erre a

következtetésre.

Az ezen írásban a vizsgálatok akadályozásával kapcsolatosan az elsőfokú bíróság megállapításait a másodfokú bíróság teljes mértékben osztja. Azt emeli ki, hogy ezen cikkben világos felvetésként került megfogalmazásra egy jogászai vélemény egyes NAV vezetők tevékenységét illetően, egy olyan konkrét ügyet említve, amit a nyomozás is érintett. Az egyértelműen olyan, megfogalmazás módjában nem sértő, bántó bírálat, értéktétel, amely önmagában negatív tartalma miatt személyiségi jogsérelemként nem sérelmezhető.

Nem osztotta a másodfokú bíróság azt a felperesi álláspontot sem, hogy a találgatás tényállítás. E körben az elsőfokú bíróság érvei a helytállóak. A találgatás az azzal érintett tényekre vonatkozó bizonytalanságot, bizonyítatlanságot fejezi ki, így állításként nem vizsgálható. Egy találgatás esetében legfeljebb annak helyessége vagy helytelensége bizonyítható. A perbeli esetben a felperesre vonatkozó találgatás alapjául szolgáló tény valósága nem bizonyosodott be, így annak állítása, hogy ő is szerepel az Egyesült Államokból kitiltottak listáján jogsértő, figyelemmel arra, hogy ezen közlés sérelmes volta nem volt vitás.

A korábban idézett AB határozatokból is jól látható azonban, hogy a sajtótól nem vitatható el az a jog, hogy a rendelkezésre álló információk alapján következtetéseket vonjon le, különösen olyan esetben, ha a közhatalmi szervek egy, a közvélemény érdeklődésének aktuálisan középpontjában álló, kiemelt közügyre vonatkozó hiteles információkat visszatartják. A jelen esetben sem zárhatók el tehát a sajtószervek attól, hogy találgassanak a kitiltással érintett személyeket illetően, az ennek alapjául szolgáló információk közlésével egyidejűleg. Ilyen kontextusban még a nyelvtanilag határozott állításnak minősülő közlések is élvezik a véleménynyilvánítás szabadságának védelmét, ezért jogsértő jellegük nincs.

Az elsőfokú bíróság a felperes közszereplői minősége kapcsán is helyesen foglalt állást. A másodfokú bíróság pusztán arra mutat rá, hogy a felperes beosztása révén egy olyan állami szervnél hoz a hivatal által folytatott gyakorlatra vonatkozóan döntéseket, mely gyakorlaton, jogértelmezésen alapulnak a ténylegesen meghozott hatósági döntések. Így amiatt, hogy az állampolgárookra közvetlenül kiható, konkrét határozatokat a felperes nem hoz, továbbá amiatt, hogy nyilvános szerepléseket az adóhivatal nevében nem vállal nem teszi őt a jelen ügygel összefüggésben magánemberré. Az Alkotmánybíróság a már többször hivatkozott 7/2014. (III. 7.) AB határozatában is kiemelte, hogy a közhatalmat gyakorlók körén belül is figyelemmel kell lenni bizonyos körülményekre. Nem minden közszolgá esik a közszereplő politikusokkal azonos megítélés alá. Utalt e körben az Emberi Jogok Európai Bírósága gyakorlatára is [Thoma kontra Luxembourg (38432/97), 2001. március 29., De Haas és Gijels kontra Belgium (19983/92), 1997. február 27.]. Rögzítette azonban azt az EJEB gyakorlatában is tetten érhető követelményt, hogy a politikai szólásszabadság védelmét minden esetben alkalmazni kell, amikor a vitatott véleménynyilvánítás a közösséget érintő kérdésben, a közügyek megvitatása során hangzik el. A perbeli esetben a kitiltási ügyben az adóhivatal vezetői, a Hivatal vezetőjének egyértelmű és elismert érintettsége okán, valamint amiatt, hogy az elnök úgy nyilatkozott vezető társai is érintettek, a felperes olyan személy, aki a közhatalom gyakorlásában részt vesz, ezért hivatali munkáját illetően az átlagembernél szélesebb körben köteles a kritikákat elviselni. A felperes a vezetők közül is magasabb beosztásban áll, a hivatal általa vezetett osztálya az ellenőrzési ügyekre teljes mértékkel rálátással bír, így e körben kritizálhatósága a Ptk. 2:44. § rendelkezései alá esik.

A felperes által a megállapított jogsértés miatt igényelt jogkövetkezmények közül a bíróság indokoltnak tartotta a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontja szerinti elégtétel adást. Figyelemmel azonban arra, hogy a jogsértést megvalósító ... időközben megszűnt, jogutódnak tekinthető

nyomtatott sajtóterméket az I. rendű alperes nem ad ki, elégségesnek találta a magánlevél útján megvalósuló elégtétel adást.

A felperes sérelemdíj iránti igénye azonban nem volt megalapozott. Az annak alkalmazásához szükséges és a Ptk. 2:52. § (2) és (3) bekezdésében írt feltételek nem álltak fenn. A felperes személyéhez köthető negatív társadalmi megnyilvánulásra nem került sor. Az általa hivatkozott tüntetésen általánosságban a NAV vezetőivel szemben fogalmaztak meg a résztvevők erőteljes kritikát. A felperes hivatali beosztása nem változott, vele szemben olyan igazolt nem vagyoni sérelem nem következett be, ami sérelemdíjjal kompenzálandó lenne. Figyelemmel volt ennek megítélése során a másodfokú bíróság az alperesi jogsértés csekély súlyára, tekintettel az ügyet kísérő számtalan és a felperest is érintő egyéb sajtómegnyilvánulásra. Nem értékelhető az alperes hátrányára az sem, hogy személy szerint a felperest az ügygel kapcsolatosan nem kereste meg. ... 2014. október 22-én úgy nyilatkozott „eldöntöttük, hogy nem nyilatkozunk az ügyben”, a ...hu internetes hírportálon ugyanezen a napon megjelent cikkben, melyben a felperest, mint lehetséges érintettet is megnevezték szerepel, hogy többek között ő sem volt hajlandó az újságírói megkeresésre válaszolni, a NAV 2014. október 29-én vezetői nevében kiadott közleményben visszautasította a korrupciós vádakát. Mindezek alapján a felperes egyrészt rendelkezett megfelelő eszközzel a nyilvánosság eléréséhez, másrészt maga utasította el a személyes megszólalás lehetőségét. Összességében tehát nem eshet az alperes terhére, hogy a jogsértéssel érintett írása kapcsán külön nem intézett kérdést a felpereshez.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján kisebb részben megváltoztatta, túlnyomó részében helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítéletének perköltség fizetésére és a le nem rótt illeték megfizetésére vonatkozó rendelkezésének megváltoztatását nem csupán az érdemi döntés részbeni megváltoztatása indokolta, hanem az is, hogy annak megállapításakor az elsőfokú bíróság mindkét alperes esetében személyenként 3.500.000 forintos perértéket vett alapul.

Helyesen azonban az I. rendű alperes a vele szemben megállapított jogsértés miatt az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdés és (3) bekezdés b) pontja alapján a 3.500.000 forintos perértékből 600.000 forint erejéig, a felperes a II. rendű alperessel szembeni 1.500.000 forintos igényére is tekintettel 2.900.000 forint erejéig pervesztet. Ezt figyelembe véve az elsőfokú eljárásban a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján az I. rendű alperesnek 1.400.000 forint, a II. rendű alperesnek 1.500.000 forintos perérték alapul vételével köteles a felperes a perköltséget megfizetni. Azzal a döntéssel, hogy a hatályon kívül helyezés miatt kétszeres összegben nem szükséges a munkadíj megállapítása a másodfokú bíróság egyetértett. Ennek alapján az elsőfokú ítéletnek a perköltség megfizetésére vonatkozó rendelkezését a Pp. 253. § (2) alapján megváltoztatta, azt részben leszállította. Ennek alapján a felperes az I. rendű alperesnek - figyelemmel a hatályon kívül helyező végzés megállapító rendelkezéseire is - 50.000 forint jogtanácsosi díjat, 70.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjat és az általa előlegezett 9.205 forint tanúdíjat, a II. rendű alperes részére 112.500 forint + áfa (75.000 + 37.500 forint) ügyvédi munkadíjat köteles megfizetni.

Mivel a felperes fellebbezése az I. rendű alperessel szemben részben eredményre vezetett, a másodfokú perköltség megfizetéséről a fentiekre is tekintettel a Pp. 239. §-nak utaló szabálya és a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján rendelkezett. Az másodfokú eljárás során felmerült ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt illeték viseléséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet

13. § (2) bekezdése alapján határozott. A fizetendő együttes első és másodfokú illeték összegének megállapításakor azt vette figyelembe, hogy felperes 2.900.000 forintot alapul véve köteles egyszer a 6% kereseti és kétszer a 8% fellebbezési illetéket megfizetni. Az I. rendű alperes 600.000 forint perértékre tekintettel köteles hasonló módon az illeték megfizetésére.

Budapest, 2017. szeptember 27.

. Kisbán Tamás s.k.

a tanács elnöke

dr. Kovaliczky Ágota s.k.

előadó bíró

dr. Istenes Attila s.k.

bíró